

2023. november 20. hétfő

Zsolt 9,12-21: Zengjete az Úrnak, aki a Sionon lakik, mondjátok el a népeknek felséges tetteit! Mert számon kéri a vérontást, emlékezik rá, nem feledkezik meg az elesettek jajkiáltásáról. Légy kegyelmes, URam, lásd meg, milyen elesett vagyok gyűlölőim miatt! Te emelhetsz föl a halál kapujából, hogy elbeszélhessem sok dicső tettetted Sion leányának kapuiban, és vigadhassak, mert megszabadítottál!

Lk 9, 18-22: Egyszer egyedül imádkozott. Amikor a tanítványok odajöttek, megkérdezte tőlük:

– Kinek mond engem a tömeg?

– Keresztelő Jánosnak – válaszolták –, de némelyek Illésnek; mások pedig azt mondják, hogy a régi próféták közül támadt fel valaki.

– Hát ti kinek mondotok engem? – kérdezte. Péter így felelt: – Isten Messiásának.

Jézus ekkor szigorúan rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek se mondják el. Majd ezt mondta:

– Az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók el kell hogy vessék. Meg kell hogy öljék, de harmadnapon fel kell támadnia.

Igehirdetés: Első látásra olyan beszélgetés ez, mintha Péter jól felkészült volna a hittanórára, és tudná, hogy általában 3 válasz közül kell a jót kiválasztani: Isten, Jézus Krisztus, a szeretet. Ha azonban jobban odafigyelünk, akkor feltűnhet, hogy Jézus viszontválasza Péter válaszára egyáltalán nem tűnik szokványosnak vagy közhelyesnek. Először megtiltja, hogy erről beszéljenek, azután megpróbálja elmondani nekik, hogy hogyan lesz ő messiás. És éppen ez a nagyon érdekes a számunkra. Nézzük meg mit is mond!

Először is nem a messiás kifejezést használja, ami akkorra már tele volt politikai felhangokkal és várakozásokkal. Jézus az akkor kevésbé népszerű Emberfia kifejezést használja, ami nem a politikai vezető, a király, hanem az égből alá szálló és az Istentől hatalmat kapó megváltó képét idézi. És rögtön utána sorolja a szenvedés, a meg nem értés, a megöletés és a feltámadás eseményeit. Vagyis Jézus azt mondja nekik és nekünk is, hogy igen, én vagyok a messiás, de nem úgy vagyok és leszek messiás, ahogyan ti azt elképzeltétek és szeretnétek. És valljuk be, ez nekünk éppannyira szól, mint a tanítványoknak. A tanítványok azt várták, hogy Jézus forradalmat robbant ki, elzavarja a rómaiakat és a korrupt zsidó vezetőket, a tizenkettő kíséretében országol és visszatér a régi idők dicsősége, Izrael nagyhatalommá válik. Lehet, hogy a mi várakozásaink Istennel szemben nem ennyire politikaiak, de valószínűleg sokszor legalább ennyire földhözragadtak.

Azt szeretnénk, hogy Isten tegyen minket boldoggá – úgy, ahogyan mi elképzéljük -- segítsen az apró-cseprő ügyeinkben, oldjon meg mindent, amit mi nem tudunk. Ha emlékeztek rá, akkor ezt az istenképet hívtuk amerikai-nagybácsi-istennek. Nagyon nehéz nekünk is a gazdag nagybácsi istent egy értünk szenvedő istenre cserélni. Mi értelme ennek, ha egyszer meg lehetne ezt oldani hatalommal és erővel. »Ó Uram, add áldásodat a te kézigránátodra, mellyel ellenségeidet ficlikké tépheted nagy kegyelmedben.« parodizálja ezt a gondolatot a Gyalog Galopp. Sokszor mi sem tudunk mit kezdeni az értünk szenvedő Istennel. Miért van az, hogy Isten inkább szenved a szenvedővel, minthogy jól odacsapna és megbüntetné a gonoszokat? Anélkül, hogy kimerítő választ tudnék erre adni, azt hiszem, hogy ha Isten az erő nyelvét használná az együtt szenvedés nyelve helyett, akkor nekünk sem lenne sok maradásunk őelőtte.

Abban bízhatunk, hogy Jézust követve az együtt szenvedés útján, eljuthatunk Istenhez, és valódi erőt nyerhetünk. Ha megéljük azt, hogy ő velünk és bennünk is szenved, nem távolról drukkol vagy nem érzéketlenül figyel, akkor mi is egyre inkább erőt kaphatunk ahhoz, hogy mások szenvedéséhez és a saját sebeinkhez is szeretettel és figyelemmel közelítsünk. Ilyen Istenünk van, aki inkább lemond a hatalmáról, minthogy szeretetlenné váljon. Tudunk-e irgalommal tekinteni a számunkra nehéz tanárunkra-diákunkra-osztálytársunkra, tudunk-e szeretettel válaszolni az ő szeretetlenségére? Jézus arra tanít, hogy az erőszakkal szemben a szeretet a valódibb erő, olyan erő, aminek a halál sem tud ellenállni.